

РЕШЕНИЕ

№ 33252

гр. София, 10.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в
публично заседание на 18.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **8180**
по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Производството по делото е образувано по жалба от П. В. С., с адрес в [населено място], чрез процесуален представител, срещу Ревизионен акт №Р-2222 1923 006648-091-001/09.05.2024г., издаден от М. Ц. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП В. - орган, възложил ревизията, и И. С. Б.- И., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП В. - ръководител на ревизията, потвърден с решение № 1009/24.07.2024г. на Директора на Дирекция ОДОП С..

С жалбата се иска отмяна на ревизионния акт, като се твърди, че публичните задължения за 2017г. са погасени по давност. В жалбата и в писмените бележки са изложени твърдения, че са представени доказателства, че произходът на паричните средства е от извършена консултантска дейност от „ПМС К. Л.“ –Британски Вирджински острови, на което дружество жалбоподателят е едноличен управител и като такъв има право да се разпорежда със средства на дружеството. Твърди, че е погрешен извода на данъчните органи, че получените суми от дружеството попадат в обхвата на чл.35 т.6 ЗДДФЛ-доходи от други източници. Твърди, че доколкото за осъществяването на търговска дейност през 2017, 2018 и 2019г. дружеството се „е разчело“ съобразно действащото законодателство с БВО, няма основание за жалбоподателя да подава декларация в България. Отделно от това се твърди, че БВО са задморска територия на Великобритания и попадат в обхвата на чл.3 б.„б“ от Спогодбата между Република България и О. кралство Великобритания и С. И. за избягване на двойното данъчно облагане и предотвратяване отклонението от облагане с

данъци на доходите и печалбите от прехвърляне на имущество. По същество се иска отмяна на оспорения РА, като се претендират разносните по делото.

Ответникът – Директорът на дирекция "ОДОП" – [населено място], чрез процесуален представител, изразява становище за неоснователност на жалбата по мотивите, изложени в решението на директора. Претендира юрисконсултско възнаграждение, като моли за проверка дали са доказателства за плащане на адвокатското възнаграждение.

Административен съд София- град, 21-ви състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Със Заповед №Р-22221923006648-020-001 от 13.11.2023 г., връчена на 16.11.2023 г., изменена със Заповед №Р-2222 [ЕГН]-020-002 от 12.02.2024 г., издадени от М. Ц. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в отдел „Ревизии“ към дирекция „Контрол“ при ТД на НАП В., е възложено извършването на ревизия на П. В. С. за определяне на задълженията за данък върху общата годишна данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за периодите от 01.01.2017 г. до 31.12.2019г.

Със Заповед №РД-01 -379/04.05.2023 г. на директора на ТД на НАП С., издадена във връзка със Заповед ХаЗ-ЦУ-2332 от 10.11.2023 г. на Г. Д. - зам. изпълнителен директор на НАП и Заповед ХеЗ-ЦУ-869 от 03.05.2023 г. на З. Г. - зам. изпълнителен директор на НАП, М. Ц. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в отдел „Ревизии“ към дирекция „Контрол“ при ТД на НАП В. е оправомощен за извършване на ревизията.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р- 22221923006648-092-001/17.04.2024 г. Срещу РД е подадено писмено възражение, което е преценено с РА като неоснователно.

Ревизията е приключила с РА №Р-22221923006648-091 -001/09.05.2024 г., издаден от М. Ц. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП В. - орган, възложил ревизията, и И. С. Б.- И., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП В. - ръководител на ревизията, връчен на 10.05.2024 г. по електронен път. Установени са допълнителни задължения за данък по чл. 48. ад. 1 от ЗДДФЛ върху общата годишна данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ в размер на 32 544,00 лв. На основание и по реда на чл. 175 от ДОПК във връзка с чл. 1 от Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания /ЗЛДТДГЩВ/ са начислени лихви за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ в размер на 17 813.48 лв.

Извършени са процесуални действия и са събрани доказателства, описани в РД, представляващ неразделна част от оспорвания РА по смисъла на чл. 120, ая. 2 от ДОПК.

На основание чл. 37, ал. 2 и ал. 3. чл. 53. чл. 55. ал. 1 и чл. 56, ат. 1 от ДОПК на 14.12.2023 г. е връчено искане за представяне на документи и писмени обяснения от задълженото лице, в отговор на което са представени документи и обяснения, отразени в РД

Съставен е Протокол №Р-22221923006648-ПЦД-001/31.01.2024 г., с който са присъединени документи от извършена преди ревизията проверка на лицето с УИН ПФ-22221923000279.

До дирекция „Спогодби за избягване на двойното данъчно облагане“ /СИДДО/ към ЦУ на НАП е изпратено писмо на 11.12..2023 г., касаещо приложимостта на СИДДО между Република България и О. кралство Великобритания и С. И.. Получен е отговор с изх. №М-24-28-3896 # 1 от16.02.2024 г.

След анализ на събраните доказателства данъчните органи са констатирали следните факти обстоятелства:

П. В. С. е местно физическо лице по смисъла на чл. 4, ал. 1, т. 1 от ЗДДФЛ. В представени писмени обяснения декларира, че през периода 2017 г. - 2019 г., заедно със съпругата си М. Х. С.,

местни лица. с постоянен адрес в България, като пребиваването им в страната ревизирания период е повече от 183 дни през всеки 12-месечен период. Жалбоподателят, не е регистриран по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/.

От жалбоподателя не са подадени годишни данъчни декларации /ГДД/ по чл. 50 от ЗДДФЛ.

Въз основа на присъединени доказателства от извършена преди ревизията проверка не са констатирани несъответствия при направени съпоставки между имуществото на лицето и извършените от него разходи и декларирани/получени доходи.

Установено, че през 2017 г., 2018 г. и 2019 г. задълженото лице е получило суми по личната си банкова сметка и в брой от ПМС К. лимитед - Британски Вирджински острови в размер на 89 312,88 лв. за 2017 г., 148 894,90 лв. за 2018 г. и 8 245.59 лв. за 2019 г.

Жалбоподателят е декларирал, че през 2018 г. основният източник на доходи за семейството му е от дейността на учреденото от П. С. задгранично дружество ПМС К. лимитед - Британски Вирджински острови, с открита банкова сметка в евро.

Наличните парични средства по тази банкова сметка са, както следва: към 01.01.2017 г. - 14 090.86 евро/27 559.33 лв., към 01.01.2018 г. - 23 254,77 евро/ 45 482.38 лв. и към 01.01.2019 г. - И 390.51 евро/22 277,90 лв. Основно сумите са получавани във връзка с изпълнение на сключен договор с Б. скай груп лимитед, 89 С. Д. С., В., М., за което ПМС К. лимитед-Британски Вирджински острови, е издавало съответни фактури /приложена е справка за номер дати и стойности на същите/. Освен това, през 2017 г. от дружество са получени суми от У. Ап Л. в размер на 21 931 евро/42 893,31 лв. Получените средства по банковата сметка на ПМС К. лимитед - Британски Вирджински острови или са изтегляни в брой на АТМ, или превеждани на физическото лице П. С.. Преведените суми са опи в таблица на стр. 3 в РА. От движението от личната сметка на жалбоподателя е установено, че преведените суми от банковата сметка ПМС К. лимитед - Британски Вирджински острови са постъпвали в сметката на С. На стр. 3 - 4 в РА е анализ на банковата сметка в евро ПМС К. лимитед - Британски Вирджински острови за периода 01.01.2017 г. — 30.05.2019 г., на която дата е изчерпана цялата наличност по сметката.

Относно получените през ревизираните периоди суми от чуждестранното дружество е изисквана информация какво е основанието за получаване на средства на дружеството и имало ли е сключени договори за това. В получените отговори се посочва, че П. С. няма сключени договори и разпореждането със сумите в качеството му на едноличен собственик на дружеството. В подаденото по реда на чл. 117. ад. 5 от ДОПК възражение се пояснява, че С. е единствен управител и директор на ПМС К. лимитед - Британски Вирджински острови и като такъв той е имал пълното право да се разпорежда със средствата на дружеството съгласно действащото законодателство на БВО

Органите по приходите са приели, че получените суми от жалбоподателя от дружеството на Британски Вирджински острови са облагаеми доходи и попадат в обхвата на чл. 35, т. б от ЗДДФЛ като доходи от други източници.

Във връзка с констатираните облагаеми доходи, още при извършената преди ревизията проверка, на 02.10.2023 г. е връчена покана по реда на чл. 103 от ДОПК, с която П. С. е приканен в 34-дневен срок от получаването ѝ да подаде декларации и да внесе дължимите задължения, като е уведомен, че при неподаването им в указания срок. задълженията за данъците за посочените периоди ще бъдат установени с ревизионен акт. В предвидения 14-дневен срок лицето не е подало необходимите декларации, В деловодството на НАП С. е депозирано писмо №59-00-455-2 от 10.10.2023 г., в което ясно е изложено становището на задълженото лице по отношение на връчената му покана по чл. 103 от ДОПК и отказ от подаването на каквито и да е декларации.

Ревизиращите органи са приели, че Британските Вирджински острови са група острови в К.

море, които са под суверенитета на Великобритания, но не са част от нея. Посочено е, че са самостоятелна териториална единица и в чл. 3 от „Спогодба между Република България и Обединено кралство Великобритания и С. И. за избягване на двойното данъчно облагане и предотвратяване отклонението от облагане с данъци на доходите и печалбите от прехвърляне на имущество“, в сила от 15 декември 2015 г., не са посочени изрично като части от територията на Обединено кралство, поради което спрямо територията на Британските Вирджински острови не действа посочената Спогодба. Република България няма сключена СИДДО с Британските Вирджински острови, В тази връзка е отбелязано, че съгласно чл. 76, ад. 1 от ЗДДФЛ, когато няма сключена спогодба или друг международен договор за избягване на двойното данъчно облагане, за които се прилага чл. 75, при определянето на данъка върху дохода местните физически лица ползват данъчен кредит за идентични или подобни чуждестранни данъци, наложени в чужбина от съответните компетентни органи. Д. кредит се определя за всяка държава поотделно и е ограничен до сумата на българският данък върху доходите, който би се дължал върху тези доходи с източник в чужбина, ако се прилагаше към местен доход /чл.76 ал.3 ЗДДФЛ/. За ползването на данъчен кредит, лицето-получател на дохода с източник в чужбина, следва да представи официален документ от чуждата данъчна администрация, удостоверяват вида на дохода и размера на платения в чужбина данък. В случая е установено, че не са преде документи, свързани с прилагане на разпоредбите на чл.75 и чл.76 от ЗДДФЛ. Също така в писмени обяснения ревизираното лице е декларирало, че в Британските Вирджински острови не е извършено данъчно облагане.

С оглед гореизложеното с РА са установени следните облагаеми доходи източници в чужбина: за 2017 г. ~ получен доход в размер на 89 312,88 лв.. за 2018 г. подучен доход в размер на 148 894,90 лв. и за 2019 г. - получен доход в размер 87 245,59 лв. За посочените доходи е прието, че лицето дължи данък на основание чл. 35, т. 6 от ЗДДФЛ и техният размер е определен като данъчна основа по чл. 17 ЗДДФЛ. Установени са задължения за данък по чл. 48, ал. 1 от ЗДДФЛ по периоди, както следва: за 2017 г. - в размер на 8 931,00 лв., за 2018 г. - в размер на 14 889,00 лв. и 2019 г. - в размер на 8 724,00 лв. Определени са лихви за просрочие общо в размер на 17 813,48 лв.

П. С., е оспорил РА изцяло с направени възражения за изтекла давност за данъчните задължения от 2017г., произходът на паричните средства е от извършена консултантска дейност от „ПМС К. Л.“ –Британски Вирджински острови, на което дружество жалбоподателят е едноличен управител и като такъв има право да се разпорежда със средства на дружеството. Твърди, че е погрешен извода на данъчните органи, че получените суми от дружеството попадат в обхвата на чл.35 т.6 ЗДДФЛ-доходи от други източници. Твърди, че доколкото за осъществената търговска дейност през 2017, 2018 и 2019г. дружеството се „е разчело“ съобразно действащото законодателство с БВО, няма основание за жалбоподателя да подава декларация в България. Отделно от са направени възражения, че БВО са задморска територия на Великобритания и попадат в обхвата на чл.3 б.“б“ от Спогодбата между Република България и О. кралство Великобритания и С. И. за избягване на двойното данъчно облагане и предотвратяване отклонението от облагане с данъци на доходите и печалбите от прехвърляне на имущество. По същество се иска отмяна на оспорения РА, като се претендират разноските по делото.

С решение № 1009/24.07.2024г. на Директора на Дирекция ОДОП С. Ревизионен акт №Р-2222 1923 006648-091-001/09.05.2024г. е потвърден, като е прието, че подадената жалба е неоснователна. В решението е посочено, че жалбоподателят е местно физическо лице по чл. 4 от ЗДДФЛ и като такава, по силата на чл. 6 от ЗДДФЛ, е носител на задължението за данъци за придобити доходи от източници в Република България и в чужбина. Установено е и не се

оспорва, че през процесиите ревизирани периоди задълженото лице е получило суми, както следва: за 2017 г. - в размер на 89 312,88 лв., за 2018 г. - в размер на 148 894,90 лв, и за 2019 г. - в размер на 87 245,59 лв., които са от ПМС К. лимитед - Британски Вирджински острови.

За тези суми е прието, че не се класифицират като необлагаеми доходи, според разпоредбите на чл. 13 от ЗДДФЛ, нито попадат в изключенията от облагане по чл.24 ал.2 ЗДДФЛ. В решението е прието, че в ЗДДФЛ отделните източници на доходи не са изчерпателно изброени, поради което на основание чл. 12, ал. 1 от с.з. облагаеми са доходите от всички източници, придобити от данъчно задълженото лице през данъчната година, с изключение на доходите, които са необлагаеми по силата на закон. Органите по приходите са преценили, че процесиите сумите попадат в обхвата на чл. 35. т. 6 от ЗДДФЛ - доходи от други източници.

Директорът на дирекция ОДОП е приел, че са неоснователни твърденията в жалбата за приложение на Спогодбата между Република България и Обединено кралство Великобритания и С. И. за избягване на двойното данъчно облагане и предотвратяване отклонението от облагане с данъци на доходите и печалбите по отношение на процесиите доходи от източник от БВО, тъй като счита, че Британски Вирджински острови са самостоятелна юрисдикция извън териториалните граници на О. кралство по смисъла на чл. 3, ад. 1, б. б от СИДДО между Република България и Обединено кралство Великобритания и С. И.. БВО са включени към така наречените „британски задморски територии“ /наред с А., Б.. Каимановите острови, Ф. острови, Г.. М.. Св, Е.. Т. и К. и др./ и в международен план се третират като отделна юрисдикция. БВО имат собствена конституция и се ползват със статут на самоуправляващо се владение. В областта на международното данъчно право и облагане БВО притежават независима правосубектност. доказателство за което е факта, че от нейна страна са сключени редица спогодби за обмен на информация по данъчни въпроси / на англ. T1EA/ с различни държави, вкл. с Обединено кралство Великобритания и С. И., като дори с посочената държава имат и сключена СИДДО. Въз основа на това, Директорът на дирекция ОДОП е приел, че СИДДО между Република България и Обединено кралство Великобритания и С. И. е неприложима по отношение на доходи и печалби от източник от Британски Вирджински острови, поради което обосновано и законосъобразно по основание и размер са установени спорните задължения за данък по чл. 48. ал. 1 от ЗДДФЛ за ревизирани периоди и жалбата е неоснователна.

Относно възраженията за погасяване по давност на задълженията за 2017, Директорът на дирекция ОДОП е приел, че задълженията за 2017 г. не са погасени по давност на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК и жалбата в тази част е неоснователна, тъй като съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Това означава, че давността за задълженията за ЗДДФЛ за 2017 г. започва да тече 01.01.2019 г. и принципно изтича на 01.01.2024 г., освен ако не са налице основания за спиране/прекъсване на давността, които ще бъдат разгледани по-долу. В конкретния случай проявление е намерило основанията по чл. 172, ал. 1, т. 1 от ДОПК. съгласно която норма, давността спира, когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година. В случая това е направено със ЗВР №Р-22221923006648-020-001/ 13.11.2023 г., връчена на 16.11.2023 г., тоест на 16.11.2023 г. давността е спряна до 36.11.2024 г. Ревизията приключва с РА №Р-22221923006648-091 -001 от 09.05.2024 г., с който давността е прекъсната на основание чл. 172. ал. 2 от ДОПК и съгласно чл. 172, ал. 3 от ДОПК от прекъсването започва да тече нова давност. Отделно от това е посочено, че е изпратено писмо до дирекция „Събиране“ при ТД НАП, откъдето е получен отговор, че с постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх.

№С240022-022-0059873 от 11.07.2024 г. е наложен запор на МПС, собственост на задълженото лице и в тази връзка, съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК, давността спира с налагането на обезпечителни мерки.

При така установената фактическа обстановка съдът намира **от правна страна** следното:

Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 156, ал. 1 от ДОПК от надлежна страна, в съответствие с изискванията за форма и реквизити и след проведено оспорване по административен ред, което е абсолютна предпоставка за развитие на съдебното производство. Поради това, жалбата се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неонователна.

Не се спори по делото, че ревизионният акт е издаден от компетентни органи по смисъла на чл. 119, ал. 2 ДОПК – М. Ц. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП В. - орган, възложил ревизията, и И. С. Б.- И., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП В. - ръководител на ревизията.

Видно от приложените по делото доказателства със заповед №РД-01-379/04.05.2023г. на Директора на ТД НАП С. функциите на компетентен орган по чл.112 ал.2 т.1 ДОПК, считано от 04.05.2023г. да се изпълняват от следните служители /органи по приходите/, за които съгласно заповед №Д-ЦУ-869/03.05.2023г. на Замесник-изпълнителния директор на НАП не се прилагат правилата по чл.7 ал.1 и чл.8 от ДОПК, като в посочения списък под №3 е посочен М. Ц. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП В.. /л.22-23/

Със заповед №3-ЦУ-869/03.05.2023г. на Заместник-изпълнителен директор З. Г. на основание чл.12 ал.6 ДОПК и заповед №3ЦУ-ОПР-22/22.08.2022г. на Изпълнителния директор на НАП са определи органи по приходите, за които не се прилагат правилата на чл.7 ал.1 и чл.8 ДОПК, като в списъка са посочени и М. Ц. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП В. - орган, възложил ревизията, и И. С. Б.- И., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП В. - ръководител на ревизията. /л.27/. По делото е приложена и заповед №3ЦУ-ОПР-22/22.08.2022г. на Изпълнителния директор на НАП, с която З. Г. като заместник-изпълнителен директор на НАП е оправомощена да определя органи по приходите, за които не се прилагат правилата по чл.7 ал.1 и чл.8 ДОПК.

Със заповед №3-ЦУ-2332/10.11.2023г. на основание чл.10 ал.9 ЗНАП Заместник-изпълнителният директор на НАП във връзка със заповед №3ЦУ-ОПР-24/15.06.2023г. е наредил служителите на ТД НАП, посочени със заповед №3.ЦУ-869/03.05.2023г. да осъществят производствата по данъчно- осигурителен контрол по отношение на лицата, посочени в приложение към настоящата заповед, за които компетентна ТД съгласно чл.8 ДОПК е ТД НАП С., като е приложен списъка, видно от който П. В. С. е включен в списъка /л.24/. Приложена е по делото и заповед №3ЦУ-ОПР-24/15.06.2023г. на Изпълнителния директор на НАП /л.25/

Съгласно Тълкувателно решение №3/26.06.2025г. по тълкувателно дело №2/2024г. на ВАС не е нищожен ревизионен акт, издаден в резултат на ревизия, възложена от орган по приходите – служител на една териториална дирекция на Националната агенция за приходите, определен със заповед по чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК на директора на друга териториална дирекция на Националната агенция за приходите въз основа на заповеди по чл. 12, ал. 6, изречение първо ДОПК и чл. 10, ал. 9 от Закона за Националната агенция за приходите, по отношение на лице, за което съгласно правилата на чл. 8 ДОПК компетентни са органите на втората (другата) териториална дирекция.

Следователно ревизията е възложена от компетентен орган по смисъла на чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК.

Ревизионният акт е издаден в писмена форма и съдържа предвидените в чл. 120, ал. 1 от

ДОПК задължителни реквизити – имената и длъжностите на органите, които го издават; номер и дата; данни за ревизираното лице; обхвата на ревизията; извършените действия в ревизионното производство; мотиви за издаването му; разпоредителна част, в която са определени задълженията на ревизираното лице; пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва; подписи на органите по приходите, които го издават. Към ревизионния акт е приложен и ревизионен доклад, като неразделна негова част съобразно нормата на чл. 120, ал. 2 от ДОПК, съставен като електронен документ в законоустановения срок и от компетентните за това лица, съгласно чл. 117, ал. 1 от ДОПК - ревизиращите органи по приходите, на които е било възложено по надлежен ред извършването на ревизията.

При издаване на ревизионния акт органът по приходите е спазил процесуалноправните разпоредби на ДОПК. Ревизията е надлежно възложена със Заповед №Р-22221923006648-020-001 от 13.11.2023 г., връчена на 16.11.2023 г., изменена със Заповед №Р-2222 [ЕГН]-020-002 от 12.02.2024 г., издадени от М. Ц. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в отдел „Ревизии“ към дирекция „Контрол“ при ТД на НАП В., е възложено извършването на ревизия на П. В. С. за определяне на задълженията за данък върху общата годишна данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за периодите от 01.01.2017 г. до 31.12.2019г. и е приключила в указаните срокове.

В хода на ревизионното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила при издаване на оспорения РА.

Жалбоподателят е надлежно уведомен за започналото производство, чрез връчване на заповедта за възлагане на ревизия. На жалбоподателя е предоставен и срок за подаване на възражение срещу РД, като жалбоподателят се е възползвал от това право и подал възражение, което е преценено като неоснователно. В хода на производството по установения ред са събрани относими доказателства. От П. С. са изискани писмени обяснения на основание чл. 56 от ДОПК, относно фактите и обстоятелствата, свързани с предмета на установяване. Предоставена му е и възможност да представи относими доказателства, в отговор на което същият е представил документи и обяснения, отразени в РД-л.40 и сл. Органите по приходите са приобщили по надлежния ред и взели предвид всички събрани доказателства в предходната ревизия, извършена на жалбоподателя, които са относими към извършеното облагане на неговите доходи.

Ревизионният акт е издаден и при правилно приложение на материалния закон като съображенията за това са следните:

Спорът в случая е относно приложението на Спогодбата между Република България и О. кралство Великобритания и С. И. за избягване на двойното данъчно облагане и предотвратяване отклонението от облагане с данъци на доходите и печалбите от прехвърляне на имущество, като едно от възраженията от страна на жалбоподателя е дали Британските Вирджински острови попадат в определението по чл.3 б. б от Спогодбата, респ. и тя е приложима в случая.

Съдът, с оглед направените възражения в тази насока намира, че същите са неоснователни, като изцяло споделя изводите на органите по приходите, че въпреки че Британските Вирджински острови (Британски Вирджински острови-БВО) са британски отвъдморски територии, Британските Вирджински острови са с различен статут съгласно Договор за създаване на Европейската общност-те са специална територия към Общността по отношение на търговията и митата със страните-членки на ЕС. Отделно от това следва да се отбележи, че Британските Вирджински острови не са член на Европейския съюз, тъй като са асоциирани като отвъдморските страни и територии, спрямо които се прилагат разпоредбите на част четвърта от Договора за функционирането на Европейския съюз са посочени в Приложение II, където изрично фигурират Б. и Британски Вирджински острови. Безспорно е, че Британските Вирджински острови са офшорна зона и процедурата за регистрация и данъчното

законодателство по отношение на дружество в Британските В. са различни от тази във Великобритания.

В тази връзка правилни са изводите на ревизиращите органи, че съгласно чл. 76, ад. 1 от ЗДДФЛ, когато няма сключена спогодба или друг международен договор за избягване на двойното данъчно облагане, за които се прилага чл. 75, при определянето на данъка върху дохода местните физически лица ползват данъчен кредит за идентични или подобни чуждестранни данъци, наложени в чужбина от съответните компетентни органи. Д. кредит се определя за всяка държава поотделно и е ограничен до сумата на българският данък върху доходите, който би се дължал върху тези доходи с източник в чужбина, ако се прилагаше към местен доход /чл.76 ал.3 ЗДДФЛ/. За ползването на данъчен кредит, лицето-получател на дохода с източник в чужбина, следва да представи официален документ от чуждата данъчна администрация, удостоверяват вида на дохода и размера на платения в чужбина данък. В случая е установено, че не са преде документи, свързани с прилагане на разпоредбите на чл.75 и чл.76 от ЗДДФЛ. Също така в писмени обяснения ревизираното лице е декларирало, че в Британските Вирджински острови не е извършено данъчно облагане.

Дори да се приемат като основателни възраженията на жалбоподателя, че Британските Вирджински острови са част от понятието чл.3 б. б от Спогодбата, респ. и тя е приложима в случая, то няма спор по делото, че в случая по делото не са представени доказателства за СИДДО. В случая жалбоподателят не е представил доказателства за вида на дохода и размера на платения данък в чужбина -Британските вирджински острови. Нещо повече, в писмени обяснения ревизираното лице е декларирало, че в Британските Вирджински острови не е извършено данъчно облагане. Предвид това, че ревизираното дружество не е предоставило документи за прилагане на СИДДО, не са доказани основания за прилагане на СИДДО с Британските Вирджински острови, правилни са изводите за дължимия данък. В този смисъл Решение №7133/11.06.2024г. на ВАС по адм. дело №9662/2023г. на ВАС.

По отношение на възражението за изтекла давност, съдът изцяло подкрепя изводите на ревизиращите органи.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. В случая за задълженията за 2017г., давността започва да тече от 01.01.2019г. В жалбата и писмените бележки при изчисляване на давностните срокове не е отчетено спирането на давността.

В случая давността е спряла на две основания –предвид започването на ревизионното производство и с налагането на обезпечителни мерки.

Съгласно чл.172 ал.1 т.1 ДОПК давността спира, когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година. В случая това е направено със ЗВР №Р-22221923006648-020-001/ 13.11,2023 г., връчена на 16.11.2023 г., и в този смисъл на 16.11.2023 г. давността е спряна до 36.11.2024 г. Ревизията приключва с РА №Р-22221923006648-091 -001 от 09.05.2024 г., с който давността е прекъсната на основание чл. 172. ал. 2 от ДОПК и съгласно чл. 172, ал. 3 от ДОПК от прекъсването започва да тече нова давност. Отделно от това предвид постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С240022-022-0059873 от 11.07.2024 г., с който е наложен заповор на МПС, собственост на задълженото лице, съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. I, т. 5 от ДОПК, давността спира с налагането на обезпечителни мерки, поради и което давността не е изтекла.

В хода на съдебното производство от жалбоподателя не бяха опровергани констатациите на

ревибиращите органи, поради което и на основание чл. 124, ал. 2 ДОПК същите следва да се приемат за доказани.

Поради гореизложеното и на основание чл. 124, ал. 2 ДОПК, следва да се приеме, че за П. В. С. е налице задължение по ЗДДФЛ за 2017 г. - в размер на 8 931.00 лв., за 2018 г. - в размер на 14 889,00 лв. и 2019 г. - в размер на 8 724,00 лв. и лихви за просрочие.

По гореизложените мотиви настоящият съдебен състав приема, че оспореният ревизионен акт е издаден в съответствие с материалния закон, а жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

На основание чл.226, ал.3 АПК, вр. с чл. 161, ал. 1 ДОПК и с оглед изхода на делото, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на НАП разноски в размер на 4677.00 лв. /четири хиляди шестстотин седемдесет и седем лева/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Воден от горното и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд София- град, I отделение, 21-ви състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба от 05.08.2024г. от П. В. С., с адрес в [населено място], чрез процесуален представител, срещу Ревизионен акт №Р-2222 1923 006648-091-001/09.05.2024г., издаден от М. Ц. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП В. - орган, възложил ревизията, и И. С. Б.- И., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП В. - ръководител на ревизията, потвърден с решение № 1009/24.07.2024г. на Директора на Дирекция ОДОП С..

ОСЪЖДА П. В. С., ЕГН [ЕГН] да заплати на Национална агенция за приходите сума в размер на 4677.00 лв. /четири хиляди шестстотин седемдесет и седем лева/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред Върховния административен съд.

Съдия: